

Kniha Daniel – číslo sedm

Sedm králů

Jeff Pippenger

2023-12-02

Sedm hromů představuje dějiny od roku 1798 až do 22. října 1844. Tyto dějiny byly předobrazeny posledními sedmi králi Judského království, od Manasesa v roce 677 př. Kr. až po Sidkiáše v roce 586 př. Kr.

V posvátných reformních liniích je jedním z charakteristických rysů zmocnění prvního anděla symbol, který označuje něco celosvětového. Dne 11. srpna 1840 bylo poselství prvního anděla zmocněno a toto poselství pak bylo nesené do každé misijní stanice na světě.

„Adventní hnutí let 1840–1844 bylo slavným projevem Boží moci; poselství prvního anděla bylo doneseno ke každé misijní stanici na světě.“ Velký spor, 611.

Prorocky v té době sestoupil anděl ze Zjevení deset a položil jednu nohu na zemi a druhou na moře. Sestra Whiteová to označila za symbol celosvětového dosahu tohoto poselství.

„Postavení anděla, s jednou nohou na moři a druhou na zemi, označuje dalekosáhlý rozsah hlásání tohoto poselství. Překročí širé vody a bude zvěstováno v jiných zemích, ba po celém světě.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Vyhlášení prvního výnosu Kýrem bylo celosvětovým výnosem.

V prvním roce Kýra, krále perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal provolat po celém svém království a také to vydal písemně: Toto praví Kýros, král perský: Hospodin, Bůh nebes, mi dal všechna království země a pověřil mě, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Jeho Bůh buď s ním, ať vystoupí do Jeruzaléma, který je v Judsku, a vystaví dům Hospodina, Boha Izraele (on je ten Bůh), který je v Jeruzalémě. A každý, kdo zůstane na kterémkoli místě, kde pobývá jako cizinec, necht' mu muži toho místa pomohou stříbrem a zlatem, majetkem i dobyt看, kromě dobrovolného daru pro dům Boží, který je v Jeruzalémě. Tu povstali přední otcové Judovi a Benjamínovi, kněží a levité i všichni ti, jejichž ducha Bůh vzbudil, aby vystoupili a stavěli dům Hospodinův, který je v Jeruzalémě. Ezdráš 1,1–4.

Právě tak, jako byl první anděl dne 11. srpna 1840 přinesen na každou misijní stanici na světě, Kýros se při vyhlášení prvního dekretu označuje za krále „všech království na zemi“. Sestoupení anděla ze Zjevení deset, anděla, kterého sestra Whiteová označuje jako „nikdo menší než sám Ježíš Kristus“, nese tytéž prorocké charakteristiky jako mocný anděl ze Zjevení osmnáct. Sestra Whiteová uvádí, že účel prvního anděla byl stejný jako účel anděla ze Zjevení osmnáct.

„Ježíš pověřil mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl opouštěl Ježíšovu přítomnost v nebi, šlo před ním nesmírně

jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat lidstvo před přicházejícím Božím hněvem.“ Early Writings, 245.

Zmocnění prvního anděla je symbolem, který zdůrazňuje celosvětový prvek. První poselství v době Kristově bylo zmocněno při Kristově křtu. Písmo uvádí, že celý Izrael vyšel na poušť, aby slyšel Janovo poselství.

Tehdy k němu vycházel Jeruzalém i celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu; a dávali se od něho křtít v Jordánu a vyznávali své hříchy. Matouš 3,5.6.

Kristova služba byla zaměřena na starověký Izrael, a v tomto prorockém smyslu byl celý svět přiveden k Jordánu, k místu Kristova křtu. Přesto obřad křtu a to, co představoval, když byl Kristus pokřtěn, bylo určeno celému světu.

Jméno Jehojakím znamená „Bůh povstane“ a při Kristově křtu, když Jan vyvedl Krista z vody, stal se znak „povstání“ z vodního hrobu součástí onoho zmocnění. V prvních čtyřech verších Ezdráše, které jsme již citovali, verš pět označuje odezvu těch, kdo slyšeli výnos, slovy: „Tu povstali přední otcové Judovi a Benjamínovi, i kněží a levité, se všemi, jejichž ducha Bůh vzbudil, aby šli vzhůru stavět dům Hospodinův, který jest v Jeruzalémě.“ Když je první poselství zmocněno, dochází k povstání, jak to představuje jméno Jehojakím.

Dne 11. září 2001 bylo první poselství mocného hnutí třetího anděla zmocněno, jak je předobrazeno zmocněním prvního poselství mocného hnutí prvního anděla. Sestra Whiteová se vyjadřuje ke zničení Dvojčat v onen den.

„A nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na veliké budovy, které tam vyrůstaly, patro za patrem: ‚Jak hrozná výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně oťrásl zemi! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, pouze vím, že jednoho dne budou tamní velké budovy strženy obracením a převrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Při zmocnění prvního poselství v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc Pán „povstal“, aby „mocně oťrásl zemi“. Jméno Jójakím symbolizuje zmocnění prvního poselství. Dne 11. srpna 1840 Pán povstal ze svého trůnu, sestoupil na zem a stanul na zemi i na moři. Při prvním výnosu Kýrově věrní povstali. Jójakím je symbolem nejen příchodu prvního anděla, ale také představuje zmocnění prvního anděla.

Jójakím představuje prvního z posledních tří králů, avšak zároveň představuje i pátého ze sedmi králů, kteří vedou ke zničení Jeruzaléma. Jména těchto sedmi králů jsou velmi výmluvná. Těmito sedmi králi byli Manases, Amon, Joziáš, Joachaz, Jójakím, Jojakín a Sidkijáš.

V dějinách milleritů představuje Manases dobu konce, v roce 1798. Jméno Manases znamená „způsobující zapomenutí“ a právě v roce 1798 je nevěstka z Týru na sedmdesát let zapomenuta.

Manases byl jedním z nejbezbožnějších králů a nese prorocké charakteristiky, které je třeba vzít v úvahu.

Posledních sedm judských králů představuje dějiny sedmi hromů od roku 1798 až do 22. října 1844. Manases byl prvním z těchto sedmi králů a jako první král ze sedmi předobrazuje Sidkijáše, posledního z těchto sedmi králů. Ježíš vždy ztotožňuje konec s počátkem. Sidkijáš, poslední král z těchto sedmi, byl odveden do otroctví babylónského zajetí. První král z posledních sedmi králů byl rovněž odveden do babylónského zajetí, čímž předobrazoval odvedení posledního krále do babylónského zajetí.

I Hospodin mluvil k Manasesovi i k jeho lidu, ale nechtěli naslouchat. Proto na ně Hospodin uvedl velitele vojska krále asyrského, kteří zajali Manasese mezi trním, spoutali ho okovy a odvedli ho do Babylóna. A když byl v soužení, doprošoval se Hospodina, svého Boha, a velmi se pokořil před Bohem svých otců. A modlil se k němu; i dal se jím uprosit a vyslyšel jeho úpěnlivou prosbu a přivedl ho zpět do Jeruzaléma, do jeho království. Tehdy Manases poznal, že Hospodin je Bůh. 2 Paralipomenon 33,10–13.

Manasses dospěl k poznání, že Hospodin je Bůh, tím, že byl zbaven svého království a poté do svého království znovu navrácen. Nebúkadnesar, stejně jako Manasses, dospěl k poznání Hospodina, když byl zbaven svého království a poté opět navrácen.

A na konci těch dnů jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebi a můj rozum se mi navrátil; i dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil jsem a ctil toho, kterýž živ jest na věky, jehož panství jest panství věčné a jeho království od pokolení do pokolení. A všichni obyvatelé země jsou počítáni za nic; a on činí podle své vůle ve vojsku nebeském i mezi obyvateli země; a není nikoho, kdo by zadržel jeho ruku aneb mu řekl: Co činiš? V tom čase se mi navrátil můj rozum; a ke slávě mého království se mi navrátila má čest i můj jas; a moji rádci i moji velikáni mne vyhledali; a byl jsem upevněn ve svém království a byla mi přidána výtečná velebnost. Nyní já, Nebúkadnesar, chválím a vyvyšuji a ctím Krále nebes, jehož všechna díla jsou pravda a jeho cesty soud; a ty, kteří chodí v pýše, je mocen ponížít. Daniel 4:34–37.

Zkušenost Manasesova se naplnila na Nebúkadnesarovi. Manases představuje „čas konce“ v dějinách posledních tří judských králů a příchod prorocství o sedmdesáti letech zajetí. Nebúkadnesar představuje „čas konce“ v dějinách tří výnosů, právě tak jako rok 1798 byl „časem konce“ v dějinách sedmi hromů. Ve verších právě citovaných se Nebúkadnesarovi vrátil rozum „na konci dnů“. „Konec dnů“ je rovněž zmíněn ve dvanácté kapitole knihy Daniel.

Ale jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu při skonání dnů. Daniel 12,13.

„Konec dnů“ v dvanácté kapitole Daniela je „čas konce“, neboť Danielovi bylo řečeno, aby šel „až do konce“. V tom čase Daniel „povstane ke svému údělu“. „Povstat ke svému údělu“ znamená naplnit svůj účel, což Daniel učinil tehdy, když byla jeho kniha na konci dnů, což je „čas konce“, odpečetěna. V tom čase nastane „rozmnožení poznání“, jemuž moudří porozumějí. Na konci dnů Nebúkadnesarových se mu navrátilo jeho „rozumění“.

„Když Bůh člověku svěří zvláštní dílo, má stát na svém místě a ve svém údelu, jako stál Daniel, připraven odpovědět na Boží povolání, připraven naplnit Jeho záměr.“ Manuscript Releases, svazek 6, 108.

Manases představuje „čas konce“ v dějinách posledních tří judských králů, Nebúkadnesar představuje „čas konce“ ve třech výnosech. Po Manasesovi nastoupil jeho syn Amon.

Ámón znamená „výcvik“ a představuje časové období, kdy došlo k „rozmnožení poznání“, které mělo „moudré“ vycvičit v poselství, jež bylo odpečetěno. Po Ámónovi pak následoval Jóšijáš, jediný král z oněch sedmi, který má poměrně dobré, byť složité prorocké dějiny.

Jóšijáš znamená „základ Boží“ a představuje ustanovení pravd, které byly odpečetěny v „čase konce“. Rozmnožení poznání, jež bylo znázorněno Amonem, uspořádal William Miller pod vedením Gabriela a jiných svatých andělů. Millerovo dílo je znázorněno jménem Jóšijáš, neboť položil základy tohoto hnutí. O Jóšijášovi je možno rozpoznat mnohem více, avšak nyní přejdeme k jeho synu Jóachazovi.

Joachazovi bylo třiaadvacet let, když začal kralovat; a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce. Jeho matka se jmenovala Chamutal, dcera Jeremjáše z Libny. I činil to, což bylo zlé v očích Hospodinových, podle všeho, co činili jeho otcové. A faraon Néko jej spoutal v Ribla v zemi Chamát, aby nekraloval v Jeruzalémě; a uložil zemi daň sto talentů stříbra a jeden talent zlata. A faraon Néko ustanovil Eljakíma, syna Joziášova, králem místo Joziáše, jeho otce, a změnil jeho jméno na Joakíma; Joachaza pak odvedl pryč. I přišel do Egypta a tam zemřel. 2 Královská 23,31–34.

Jehoachaz znamená „Jehova se zmocnil“ a on byl zajat faraónem Nechem. Jehoachaz, syn Joziášův, byl zajat faraónem Nechem a nahrazen svým bratrem Eljakímem, což znamená „Bůh pozvednutí“. Faraón Necho potom změnil Eljakímovo jméno na Jójakím, což znamená „Bůh povstane“. Změna jména je symbolem smluvního vztahu, a při zmocnění prvního poselství Bůh vstupuje do smlouvy s lidem, zatímco zároveň mívá někdejší smluvní lid.

Dne 11. srpna 1840 byla Osmanská říše, představovaná čtyřmi větry, které byly uvolněny po tři sta devadesát jedna let a patnáct dní, zadržena, anebo, jak znamená jméno Jehoachaz, byla „uchválena“. Zároveň byl Eliakim učiněn králem a jeho jméno bylo změněno na Jehojakim, což znamená „Bůh povstane“. Po Jehojakimovi nastoupil jeho syn Jehojachin, který má v Písmu tři jména.

Jméno Jehojachin znamená „Hospodin postaví a upevní“. Byl synem Jójakíma a označuje příchod druhého anděla na jaře roku 1844, kdy Bůh „postavil a upevnil“ nový, pravý, protestantský roh. Poselství druhého anděla bylo zmocněno poselstvím Půlnočního volání a jména Jekonjáš a Konjáš znamenají „Bůh upevní“. Tři jména, každé se stejným významem, představují spojení Půlnočního volání s poselstvím druhého anděla. Právě při závěrečném vylití Ducha svatého během Hlasitého volání je zapečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc. Zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc bylo předobrazeno v Půlnočním volání milleritského hnutí a Jehojachin, nazývaný také Jekonjáš a Konjáš, je symbolem zapečetění.

Jakože jsem živ, praví Hospodin, i kdyby Koniáš, syn Jójakíma, krále judského, byl pečetním prstenem na mé pravici, přece bych tě odtud strhl. A vydám tě do ruky těch, kdo usilují o tvůj život, a do ruky těch, jejichž tváře se děšíš, totiž do ruky Nebúkadnesara, krále babylónského, a do ruky Chaldejců. A vyvrhnu tebe i tvou matku, která tě porodila, do jiné země, kde jste se nenarodili; a tam zemřete. Ale do země, do níž touží se navrátit, tam se nenavrátí. Je tento muž Koniáš opovrženou, roztráštěnou modlou? Je nádobou, v níž není zalíbení? Proč jsou vyvrženi, on i jeho potomstvo, a uvrženi do země, kterou neznají? Země, země, země, slyš slovo Hospodinovo. Jeremiáš 22,24–29.

Jojachin, Jekonjáš a Konjáš představují dobu zapečetování, kdy se k poselství druhého anděla připojuje poselství Půlnočního volání. Představuje dobu zapečetování pošetilých. Tento zlý král představuje ty, kteří jsou pošetilými laodicejskými pannami a kteří jsou v době zapečetování určeni k tomu, aby přijali znamení šelmy, neboť jsou navždy vyvrženi z úst Páně.

Pečetní prsten na Boží pravici je Jeho pečetí a ti, kdo jsou během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc vyvrženi z úst Páně, jsou postaveni do protikladu se Zerubábelem, mužem, který měl ve své ruce olovnici „sedmi časů“.

Promluv k Zerubábelovi, správci Judska, a řekni: Otřesu nebem i zemí; a převrátím trůn království a zničím sílu království pohanů; a převrátím vozy i ty, kteří na nich jezdí; a koně i jejich jezdci padnou, každý mečem svého bratra. V onen den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, Zerubábeli, služebníku můj, synu Šealtielův, praví Hospodin, a učiním tě jako pečetní prsten; neboť jsem si tě vyvolil, praví Hospodin zástupů. Ageus 2,21–23.

„Kámen úrazu“, jímž je „sedm časů“, je „olovnice“ v ruce Zerubábelově a on je představen jako „pečetní prsten“, kterého Bůh používá k zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Pečetní prsten neboli „znamení“ je položen na ty, kdo „vzdychají a křičí“ nad ohavnostmi, které se páchají v Jeruzalémě. Vzdechání a křik vymezují zkušenost těch, kdo jsou zapečetěni, a vzdychání a křik jsou symbolem jejich vnitřní odpovědi na lék „sedmi časů“. Je to vyznání jejich hříchů i hříchů jejich otců. Je to uznání, že nechodili s Bohem a že Bůh nechodil s nimi již od zklamání z 18. července 2020. Je to zkouška, v níž bylo selháno v roce 1863, během časového období, kdy Filadelfie přecházela v Laodikeu. To předobrazovalo časové období, kdy ti, kdo jsou představováni Koniášem, jsou navždy ustanoveni jako pošetilé laodikejské panny a ti, kdo jsou představováni Zerubábelem, jsou navždy ustanoveni jako moudré filadelfské panny.

Po Jehojachinovi následoval Sidkijáš, poslední ze sedmi králů. Jako Manases představoval rok 1798 a „čas konce“, musí Sidkijáš představovat 22. říjen 1844, kdy vidění mělo „promluvit, a nelhat“. Sidkijáš je jméno složené spojením dvou hebrejských slov. Jedním z těchto slov je „Jehova“ a je spojeno se slovem, které je v osmé kapitole Daniela, ve čtrnáctém verši, přeloženo jako „očistěna“. Sidkijáš znamená očistění Boží svatyně, které začalo 22. října 1844.

Posledních sedm judských králů představuje postupné dějiny od roku 1798 do 22. října 1844. Jójakím je symbolem 11. srpna 1840, který zase představuje 11. září 2001. Je symbolem zmocnění poselství prvního anděla a je uveden v prvním verši první kapitoly Danielovy knihy. Proto je rámcem a kontextem první kapitoly Danielovy knihy zmocnění poselství prvního anděla, jak je

znázorněno v desáté kapitole Zjevení. V desáté kapitole Zjevení Kristus sestoupil s malou knížkou ve své ruce, kterou bylo Janovi přikázáno sníst. Proto se první zkouška v knize Daniel týká jedení.

V příštím článku budeme v těchto tématech pokračovat.

I řekl mi: Synu člověčí, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám. I snědl jsem jej; a byl v mých ústech sladký jako med. Ezechiel 3,3.